

VÉGH ATTILA

Por, nyál

*Minden reggel ezerszer fölkelek.
Ezernyi ember indul belőlem útra.
Minden percben elvérzik egy,
folyton dönteni kell, választani,
és lefekvéskor csak én maradhatok,
véletlenek sortüzétől menekült,
önmagát őrző sorsüldözött,
aki úgy éli legszebb emlékeit,
mint a kertet egy szenilis csősz,
aki legszebb reményét akkor tölti be,
ha végül a kocsihajtó, akinek kezében
mindennapok szálai összefutnak
(remegve már az erőlködéstől:
egybetartani színek millióit),
a franc tudja, micsoda lovai közé
káromkodva dobja be a gyeplőt, kiköp.*

Slam the door

Timeának

*Álmomban kinyílt az árnyékod.
Csapóajtó. Beléptem rajta.
Szoba volt, valaki várt rég ott:
a sötét lény. Azt mondta, hallja,*

*mióta ismersz, hogy valaki
folyton rá gondol innen, túlról,
hogy átsüt sík léte falain
valami szeretet a múltból,*

*az árnyvilág színes istene
küldi talán opálkövetét,
derítse ki, hogy mi a fene
mélyíti el a tekintetét*

*a lánynak, kinek árnyéka ő,
a lélekszobát lakó senki.
Éreztem, fogy az álomidő.
Talán nem kéne visszamenni.*